

Orbire colectivă - Pocăință colectivă: Incompatibilitate cronică

5 martie 2004

Gili Cârstea

Se poate constata astăzi că o mare parte dintre membrii acestei biserici privesc evenimentele religioase care au loc în lume cu speranța nedisimulată că ele pavează drumul spre un secol 21 religios și civilizată, cu o populație luminată și întoarsă la Hristos.

Ei văd dezvoltările vertiginoase ale mișcării ecumenice, și le interpretează ca pe o metodă bună de a aduce pacea inter-confesională.

Ei observă schimbarea la față a bisericii catolice și apropierea ei de celelalte mișcări religioase, și văd în aceste demersuri o nouă oportunitate de întoarcere la biserica apostolică a primului secol.

Ei privesc cum mass-media internațională se întoarce tot mai mult spre subiecte religioase, și cred că producțiile ei pot fi unelte adecvate pentru răspândirea evangheliei. Păgubosul de Hollywood, până mai ieri degradat, imoral și violent, este văzut acum un adevărat lider în aducerea gloatelor planetare la piciorul crucii.

Mulți privesc întoarcerea lumii creștine la practicile mistice ale evului mediu ca fiind noul val al spiritualității de mâine.

Noi am fi de acord să privim toate aceste lucruri cu bucurie și anticipație, dacă Duhul lui Dumnezeu, prin Scriptură sau prin Spiritul Profeției, ne-ar fi lăsat o licărire de speranță că lumea aceasta ar avea măcar o șansă de a fi transformată, sau că am putea avea un secol 21 religios. Noi am fi extrem de precauți în exprimare, dacă am avea o confirmare a Scripturii că lumea aceasta este pe drumul întoarcerii la Hristos. Ne-am pune un lacăt la gură, dacă Mărturia ne-ar fi dat de înțeles că stăpânitorul acestei lumi s-a convertit și conduce triumfal campania de evanghelizare a lumii, folosind toate uneltele, pe care le-a creat spre a amăgi, ca să întoarcă omenirea la Hristos. Ne-am alătura și noi elanului acesta propagandistic de la Hollywood, ba chiar am vinde bilete în piața publică, dacă am avea cel puțin un argument că evenimentele curente ar duce omenirea la proslăvirea lui Hristos.

Din păcate, ceea ce se întâmplă în zilele noastre este cu totul altceva. Este o dezvoltare a ceea ce ni s-a oferit, comprimat, în câteva din capitolele cărții lui Daniel. Este o împlinire a ceea ce a văzut foarte clar Ioan pe insula Patmos.

Prieteni, noi ne aflăm astăzi în inima marii controversă dintre Hristos și Satana. Această controversă a fost exprimată cât se poate de clar în epopeea visului lui Nebucadnețar. Împăratul Babilonului a vrut să cunoască viitorul lumii. Dumnezeu l-a ascultat și i-a oferit o scurtă, dar foarte elocventă descriere a realității globale. Modelul acesta trebuie să fie harta noastră fundamentală, dacă tot pretendem a fi soluția la problema globală, dacă vrem să ajutăm pe mulți să „umble în neprihănire.”

Dumnezeu i-a arătat lui Nebucadnețar că proiectele care se dospesc la cartierul general al stăpânilor planetari, în clară opoziție cu intențiile Creatorului, vor duce omenirea la dezastru. Schițele pentru construirea unei lumi de aur și arhitectura strălucită prin care sunt controlate hoardele de naivi sunt desenate greșit, iar pierderile se vor număra în miliarde de vieți omenești. I s-a arătat împăratului curios că marele arhitect al acestei lumi are o viziune complet fantezistă asupra realității.

Răspunsul marelui arhitect a fost pe măsură, iar demonstrația pe care a făcut-o a lămurit, pentru totdeauna, sfidarea nedisimulată față de Dumnezeu și ambiția de a obține ceea ce și-a propus. Episodul „câmpia Dura” este grăitor. Satana răspunde lui Dumnezeu, punând la picioarele lumii, spre acceptare, proiectul semnat de el pentru viitorul omenirii. El ridică o statuie cu totul de aur, prin care strigă universului spectator: „Accept provocarea unui referendum. Vreți să vedeți câți dintre locuitorii acestei lumi votează cu mine? Vreți să vedeți ce sprijin popular are proiectul meu? Vă rog să priviți!”

Daniel spune că erau adunați acolo liderii tuturor segmentelor societății, o largă și elaborată sesiune ecumenică, pusă în fața unui eveniment cu serioase implicații pentru viitorul omenirii. Erau chemați acolo spre a decide drumul către viață, prosperitate și fericire al Planetei Pământ. Iar, pe vremea aceea, votul se exprima pe sunetul muzicii. Triumful lui a fost copleșitor. Gloatele s-au plecat în adorare. Este adevărat, stimulate potrivit cu vremea, printr-un cuptor încins destul de convingător. Dar de plecat, s-au plecat. Totuși, referendumul nu s-a desfășurat fără incidente. Trei tineri curajoși, dar sectari, au „strigat” cum se putea mai vizibil, că proiectul are defecte serioase. Ei au atras atenția că nu se poate construi un colos din aur, dacă zidarii au o inimă de piatră. Nu se poate obține o societate perfectă, cu ființe bolnave „din tălpi până-n creștet,” în al căror suflet „nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate, și nealinate cu untdelemn” (Isaia 1:6). Dar gura lor a fost închisă pe calea cea mai scurtă și eficientă pe care o cunoaște această lume. Se va vedea, însă, în cursul vremii, că sacrificiul lor a fost raza de lumină care a păstrat în viață speranța omenirii.

Marele arhitect a obținut ceea ce și-a dorit. Planurile lui au fost puse în aplicare, iar ele au continuat să fie norma politică și religioasă a mileniilor. Astăzi

proiectul este aplicat mai viguros ca niciodată, iar zidarii globaliști urmează planul cu rigoare sfântă. Omenirea merită un mileniu de aur, iar ei sunt dedicați până la moarte realizării lui. Dar, exact ca pe vremea lui Nebucadnețar, ei speră încă să construiască o societate viabilă pentru oameni cu inimi bolnave. Ei speră să creeze un cadru politic optim, în care ura și egoismul să nu producă stingerea vieții pe pământ. Metoda este aceeași: constrângerea. După proiectele marelui arhitect, supunerea poate fi poruncită, iar amenințarea este văzută a fi singura opțiune la lipsa dragostei, care nu poate fi poruncită.

Ani de zile acest proiect a avansat, în ciuda protestelor unei minorități pe care cerul a numit-o „rămășița seminței femeii,” iar noi o putem vedea ca fiind urmașii celor trei tineri din câmpie. Aceștia au fost batjocoriți, izolați, repudiați de societate, amenințați, arși pe rug sau decapitați. Dar sângele lor s-a dovedit a fi o sămânță foarte rezistentă la intemperii.

În ultimul secol însă, marele arhitect a introdus o nouă și spectaculoasă tușă la proiectul lui global. Ce-ar fi să implice, cumva, pe acești protestatari vocali în rețeaua lui de designeri? Ba, mai interesant, ce-ar fi dacă i-ar propune el șefi de proiect și responsabili în elaborarea procesorului central al întregului sistem? Ar obține astfel două puncte dintr-o lovitură: Ar termina definitiv cu opoziția și ar grăbi realizarea proiectului fără alte vărsări de sânge inutile și, desigur, neplăcute pentru o societate civilizată.

Proiectul a fost pus în aplicare, iar noi constatăm astăzi, cu tristețe, că rezultatele au fost spectaculoase. Vocea care trebuia să strige că omenirea se îndreaptă spre dezastru face astăzi cea mai eficientă propagandă proiectului desfășurat la picioarele lumii pe câmpia Dura. Voci savante din poporul nostru – popor care trebuia să fie Vocea – strigă apăsător că poporul acesta trebuie să se implice în schemele sociale ale proiectului în vigoare. Ei ne mustră pentru sectarismul vicios care ne împiedică să „servim semenilor.” Ei stimulează tinerii acestei biserici să se angajeze în politică și economie, management și diplomatie, ca unelte de a prezenta lumii pe Hristos.

Așa ceva s-a mai întâmplat o dată în istorie, dar noi nu vrem să credem că ni se poate întâmpla chiar nouă. Nici ei nu au crezut că li se poate întâmpla chiar lor:

„Satana căuta să îndepărteze de la oameni cunoașterea lui Dumnezeu, să le abată atenția de la templul lui Dumnezeu și astfel să-și statornicească propria împărăție. Lupta lui pentru supremație păruse a fi aproape încununată de succes [...] Prin păgânism, Satana reușise timp de veacuri să îndepărteze pe oameni de Dumnezeu, dar biruința cea mare a câștigat-o prin pervertirea credinței lui Israel [...] Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelie adevărului deveniseră reprezentanții lui Satana. Ei făceau lucrarea pe care el dorea ca ei să o facă, ajungând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran. Chiar și preoții care slujeau în templu pierduseră din vedere însemnătatea serviciului pe care îl îndeplineau. Ei încetaseră să

privească dincolo de simbol, la lucrul pe care acesta îl reprezenta. Când aduceau darurile de jertfă, se comportau ca niște actori într-o piesă de teatru. Actele ceremoniale, pe care Însuși Dumnezeu le instituisese, erau transformate în mijloace de a orbi mintea și de a împietri inima. Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru om prin mijloacele acestea. Întregul sistem trebuia să fie desființat” (DA 34-36).

Oamenii care Îi strigau în față lui Hristos că ei au tată pe Dumnezeu, erau, în realitate, reprezentanții lui Satana. Acesta a înțeles foarte bine că va putea obține „cea mai mare biruință a lui” prin pervertirea credinței lui Israel. Iar formatorii de opinie din poporul nostru de azi vor să ne spună că marele arhitect a abandonat ideea lui strălucită de a „perverti credința lui Israel” și de a angaja pe savanții noștri cu jumătate de normă la promovarea agendei lui. Vedem astăzi un efort concertat de a „orbi mintea și de a împietri mintea.” Prin tehnici de manipulare emoțională, confuzie teologică și manevre spiritualiste, creierile acestei lumi pregătesc apariția unui hristos fals, o „clonă digitală” aproape perfectă, în fața căreia gloatele se vor pleca în adorare. El le va oferi „puterea” pe care și-au dorit-o de când au venit în biserică. Trăirile sentimentale vor fi nemaipomenite, iar corul planetar va striga uluit că aceasta este „puterea cea mare a lui Dumnezeu.”

Martorul Credincios cere acestui popor să se întoarcă spre a-L găsi acolo unde L-au jignit acum un secol. Mai înainte de a avea dispoziția să ne pocăim de această ofensă colectivă, vom avea nevoie de o cantitate destul de mare de alifie pentru ochi, iar cantitatea va fi tot mai mare pe măsură ce obsesia noastră după „putere prin număr” va continua.

Da, suntem și noi dispuși să ne unim în acest cor laudativ al construirii unei societăți fericite pe planeta noastră, dacă ne convinge cineva că omenirea nu mai are nevoie de marea strigare a soliei îngerului al treilea.

Până atunci, vă rugăm să ne permiteți să spunem, cât de clar suntem în stare, că poporul acesta are nevoie urgentă de alifie pentru ochi, ca să poată face metanoia spre locul unde Hristos cel răstignit a rămas crucificat și singur. Și chiar dacă noi nu vom fi în stare să spunem acest lucru suficient de clar, sperăm cel puțin ca urmașii celor trei tineri din câmpie să vadă această alunecare în toată grozăvia ei.

***